

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 56/2021
10.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у правној ствари тужиоца Агенције за вештачење и консалтинг АА, предузетник из ..., чији је пуномоћник Бобан Матић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Високи савет судства, Основни суд у Крагујевцу, чији је заступник Државно правобранилаштво Републике Србије, ради дуга, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Привредног суда у Београду и Првог основног суда у Београду, у седници већа одржаној дана 10.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Први основни суд у Београду.

Образложење

Тужилац је дана 27.05.2019. године, поднео тужбу Првом основном суду у Београду, којом је тражено да се обавезе тужена да му на име накнаде и награде за обавезљено вештачење у поступку пред Првим основним судом у Београду П 14155/16 исплати износ од 7.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана доспелости до исплате.

Први основни суд у Београду се решењем П 11769/19 од 27.06.2019. године, огласио стварно ненадлежним за поступање у овом предмету и по правноснажности решења, списе предмета уступио Привредном суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду.

У образложењу је указао, да се у конкретној ситуацији ради о спору између тужиоца-привредног субјекта, који обавља делатност као предузетник и правног лица, који је настао из обављања делатности тужиоца као привредног субјекта, чиме су по мишљењу овог суда, испуњени објективни и субјективни критеријуми за заснивање стварне надлежности привредног суда из члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова.

Привредни суд у Београду, није прихватио стварну надлежност, већ је уз пропратни акт П 6463/20 од 28.01.2021. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду, ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова разне врсте. У образложењу је указао, да се надлежност Привредног суда не може засновати на члану 25. Закона о уређењу судова, у којем је прописан субјективни и објективни услов за заснивање надлежности. У конкретном случају не ради се о спору између

привредног субјекта и другог правног лица у обављању делатности привредног субјекта, с обзиром да вештак није привредни субјекат у смислу Закона о судским вештацима, нити да се његова делатност може сматрати привредном делатношћу.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр.116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18-УС, 87/18 и 88/18-УС), утврдио да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Први основни суд у Београду.

Тужба у овој правној ствари је поднета дана 27.05.2019. године, Првом основном суду у Београду. Предмет тужбеног захтева је исплата накнаде и награде за обављено вештачење у поступку пред Првим основним судом у Београду.

Одредбом члана 22. став 2. Закона о уређењу судова је прописано, да, основни суд у првом степену суди у грађанскоправним споровима ако за поједине од њих није надлежан други суд и води извршне и ванпарничне поступке за које није надлежан неки други суд. Одредбом члана 25. став 1. тачка 1. овог закона прописано је да, привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруге и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, као и кад је у наведеним споровима једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства.

Према томе, у конкретној ситуацији није испуњен субјективни услов за заснивање стварне надлежности привредног суда, јер се не ради о привредним субјектима из члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, без обзира на то што је тужилац означен као предузетник, имајући у виду да тужена Република Србија није привредни субјекат. Поред тога, није испуњен ни објективни услов за заснивање стварне надлежности привредног суда из члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, зато што се не ради о спору који је настао између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, имајући у виду да је предмет тужбеног захтева исплата накнаде и награде за обављено вештачење, због чега је за поступање у овом предмету стварно надлежан Први основни суд у Београду на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о уређењу судова.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**